

Alexandra Bracken

După asfințit

(ultimul volum al trilogiei *Miști primejdioase*)

Traducere din engleză de
Mihaela Apetrei

Unu

Umbrele se lungeau tot mai mult, pe măsură ce mă îndepărtam de centrul orașului. Mergeam spre vest, spre soarele care cobora, aruncând în flăcări ultimele clipe ale zilei. Asta uram iarna — noaptea părea să vină tot mai devreme, și mai devreme, spre după-amiază. Cerul pătat cu smog așternut peste Los Angeles era brăzdat de dâre închise, în violet și cenușiu.

În împrejurări obișnuite, aș fi fost recunoscătoare pentru acest camuflaj suplimentar, în timp ce navigam prin rețeaua simplă de străduțe întretăiate, înapoi spre baza noastră actuală. Dar cu toate dărâmturile din urma atacului, cu instalațiile unităților militare și ale taberelor de detenție și cu toate grămezile de mașini acum inutile și abandonate, prăjite de impulsul electromagnetic, fața orașului se schimbase atât de radical, încât numai un kilometru de mers printre aceste epave a fost de ajuns ca să mă rătăcesc. În lipsa strălucirii cețoase aruncate de poluarea ușoară de peste oraș, eram nevoiți, atunci când vreunul se aventura noaptea pe străzi, să ne bazăm pe luminile îndepărtate ale convoaielor militare.

Am aruncat în jur o privire rapidă, apăsându-mi palma pe buzunarul jachetei, ca să mă asigur că lanterna și revolverul se aflau încă acolo; amândouă erau un favor din partea uneia dintre femeile-soldați și trebuiau folosite numai în situații de extremă urgență. Nu aveam să las pe nimeni să mă ridice, să mă descopere alergând prin întuneric. Trebuia să mă întorc la bază.

Cu o oră în urmă, această femeie-soldat avusese ghinionul să-mi iasă în cale, pe când se întorcea singură din patrularea pe autostradă. Eram acolo de dinainte de răsărit, pitită îndărătul unei mașini răsturnate, privind șoseaua în pantă care strălucea, inundată din plin de lumina artificială, precum un arc de curent electric. Număram neîncetat siluetele mici, îmbrăcate în uniforme, care se deplasau în secțiunea din apropierea mea, coborând și urcând în valuri din camioane și Humvee-uri aliniate bară la bară, ca o barieră suplimentară. Aveam cărcei, dar am rezistat tentației de a aștepta în altă parte.

A meritat cu prisosință. Un singur soldat a fost suficient ca să mă înarmez nu numai cu instrumentele de care aveam nevoie pentru a mă întoarce în siguranță la bază, ci și cu toate cunoștințele despre cum am putea, în sfârșit — *în sfârșit* —, să ne căram naibii din blestematul ăsta de oraș.

Mai întâi, am privit de două ori înainte și înapoi până să urc pe un morman de cărămizi prăvălite, care fuseseră cândva fațada unei sucursale bancare, și am lăsat să-mi scape printre dinți un suspin de durere, căci îmi julisem palma în ceva colțuros. De ciudă, am dat cu piciorul în el — era un „C” din metal desprins din siglă, dar am regretat imediat. Zdrăgănitul metalic a răzbătut

până la clădirile din apropiere, aproape mascând vocile înfundate și pașii amestecați.

M-am aruncat în ceea ce mai rămăsese din interiorul acelei clădiri, aterizând ghemuită în spatele celui mai apropiat perete cât de cât stabil.

— Liber!

— Liber...

M-am răsucit și am zărit soldații avansând tot mai mult, de cealaltă parte a străzii. Am numărat căștile — erau douăsprezece —, pe când intrau ca să cerceteze, prin geamurile sparte, intrările în birouri și magazine. *Un adăpost?* Am privit în jur, cercetând rapid mobila răsturnată și pârlită, și m-am repezit cu tot corpul spre unul dintre birourile din lemn închis la culoare, alunecând sub el. Bufniturile resturilor care cădeau din dărâmăturile de pe trotuarul de vizavi au acoperit zgomotul respirației mele sacadate.

Am rămas acolo, cu nările arzându-mi de mirosul de fum, cenușă și benzină, urmărind vocile până când s-au estompat cu totul. Frica mi-a strâns stomacul, în timp ce mi-am croit drum afară din ascunzătoarea de sub birou și m-am îndreptat spre ieșire. Încă se vedea patrula care își făcea loc prin moloz, aproape ajunsă în bulevard, dar nu mai puteam aștepta nici măcar un minut în plus.

Atunci când scormonisem prin amintirile soldatului, punând deoparte informațiile de care aveam nevoie, a fost ca și cum mi s-ar fi ridicat o piatră de pe inimă. Fata aceea îmi arătase toate fisurile din apărarea autostrăzii, la fel de precis de parcă mi-ar fi dat o hartă și le-ar fi marcat cu linii groase, negre. După aceea n-a mai trebuit decât să-i șterg amintirea mea din minte.

Știam că foștii agenți ai Ligii Copiilor s-ar fi supărat tare de tot că treaba asta chiar a funcționat. Nimic din ce încercaseră ei înșiși nu reușise și, între timp, prăzile din depozitele lor păzite se cam subțiaseră. Cole îi tot presase să mă lase să încerc, dar ceilalți agenți acceptaseră numai cu condiția să merg singură, pentru a evita orice „riscuri” colaterale ale capturării. Pierduserăm deja doi agenți care fuseseră neglijenți atunci când ieșiseră în oraș.

Eu nu eram neglijentă, dar *eram* din ce în ce mai disperată. Era timpul să facem o mișcare, altminteri militarii urmau să ne înfometeze ca să ne scoată din bârlog.

Armata SUA și Garda Națională creaseră o barieră virtuală în jurul centrului Los Angelesului, folosind sistemul complicat al autostrăzilor. Monștrii aceștia șerpuitori de ciment formau un cerc strâns în jurul mijlocului orașului, rupându-ne de restul lumii. Autostrada 101 era de la nord la est, I-10 la sud și 110 la vest. Poate că am fi avut o șansă de scăpare dacă am fi reușit să plecăm imediat ce am fi urcat iar la suprafață din ruinele CG¹, dar... așa cum spunea mereu Grasu: *psihoză traumatică*. Spunea că era uimitor faptul că unii dintre noi fuseseră capabili să se miște.

Ar fi trebuit s-o fac. Ar fi trebuit să insist să plecăm, în loc să mă pierd cu firea. Ar fi trebuit — dacă nu m-aș fi gândit la chipul lui, prins în capcana întinericului. M-am apăsât pe ochi cu dosul palmelor, împotrivindu-mă din răspuțeri senzației de greață și junghiurilor dureroase din craniu. *Gândește-te la altceva. La orice altceva*. Durerile astea erau de nesuportat; mult mai rele decât cele pe care le aveam după ce încercam să-mi controlez puterile.

¹ Cartierului General. (N.t.)

Nu mă puteam opri. M-am repezit prin spărtură, simțind în picioare tensiunea alergării. Aveam în ceafă durerea epuizării, pleoapele îmi erau grele, dar adrenalina mă ținea în continuare în mișcare, chiar dacă părți din mine păreau gata să cedeze în orice moment. Nu-mi aminteam când reușisem ultima dată să cad într-un somn suficient de adânc, încât să scap de coșmarurile reale care ne împresurau.

Drumurile erau denivelate de la asfaltul cojit și presărate cu grămezi de ciment pe care armata nu le ridicasese încă. Ici și colo, treceam pe lângă pete strălucitoare de culoare — un pantof roșu cu toc, o geantă, bicicleta cuiva, toate aruncate și uitate. Unele dintre aceste obiecte fuseseră suflate de explozie prin ferestrele din apropiere; căldura incendiilor din vecinătate le carbonizase. Inutilitatea acestor distrugerii îți făcea rău.

În timp ce alergam spre intersecția următoare, am tras cu coada ochiului pe strada Olive, căci privirea îmi fusese atrasă de marea de lumini strălucitoare din Pershing Square, trei străzi mai încolo. Fostul parc fusese transformat în lagăr pentru prizonierii de război; aruncați laolaltă în pripă, în timp ce ruinele orașului încă mocneau. Bieții oameni închiși între acele ziduri erau la serviciu în clădirile din vecinătate atunci când președintele Gray își lansase atacul asupra Ligii Copiilor și asupra Coaliției Federale, o mică adunare de foști politicieni care se uniseră împotriva lui. Se bănuia că trecuse la represalii pentru că una sau ambele părți jucaseră un rol în cea mai recentă tentativă de asasinare a sa. Ținuserăm sub observație fiecare dintre aceste tabere, căutând-o pe Cate și pe ceilalți, văzând cum numărul celor dinăuntru crește pe zi ce trece, pe măsură ce tot mai mulți civili erau prinși și ținuți acolo cu forța.

Dar nu și Cate. Dacă ea și agenții care părăsiseră CG înaintea atacului nu reușiseră să iasă din oraș, atunci se ascundeau atât de bine, că *noi* nu reușeam să-i găsim — nici măcar prin procedurile de contactare de urgență pe care le aveam.

Un alt mic convoi militar — bâzâitul stațiilor radio și hârâitul cauciucurilor m-au avertizat cu vreo două străzi înainte. M-am ascuns în spatele unei carcase de SUV și le-am aruncat și eu un mic mormăit de frustrare, în timp ce soldații au trecut pe lângă mine, ridicând cu tropăitul bocancilor un nor înecăcios de praf gri. M-am ridicat, m-am scuturat și am pornit-o din nou în goană.

Noi — Liga sau ce a mai rămas din ea — ne mutam tabăra tot la câteva zile, fără să rămânem prea mult într-un loc. Când ne aventuram să găsim hrană și apă sau când mergeam să ținem taberele sub observație, dacă exista cea mai mică bănuială că ne-ar fi putut urmări cineva pe drumul de întoarcere, ne mutam imediat. Era o mișcare isteată, nimic de zis, dar cam începusem să pierd urma locului unde ne aflam la un moment dat.

Liniștea, mai densă acum, când trecusem în partea estică a orașului, era mult mai toropitoare decât simfonia focului de mitralieră sau a armelor descărcate, care umplea aerul din apropierea Pershing Square. Mâinile mi se încheștaseră pe lanternă, dar tot nu-mi venea s-o scot, chiar dacă îmi julisem coatele în tencuiala groasă de care mă proptisem. M-am uitat spre cer. Lună nouă. Desigur.

Un sentiment de neliniște, același pe care-l simțisem timp de săptămâni peste umăr, șoptindu-mi la ureche prevestiri negre, a început să mă ardă în piept ca un cuțit care mă străpungea încet, sfâșiind totul în cale. Mi-am

dres vocea, încercând să-mi scot din plămâni aerul otrăvit. La următoarea intersecție m-am oprit forțat și m-am ghemuit într-o nișă de bancomat.

Trage aer în piept, mi-am ordonat mie însămi. *Cu adevărat*. Am încercat să-mi scutur brațele și mâinile, dar greutatea din ele a rămas. Am închis ochii și am ascultat zgomotul făcut de un elicopter care tăia aerul în depărtare, zbuciumându-l cu furie. Instinctul — insistențial și ispititorul meu instinct — mă tot înghiontea să fac imediat la dreapta pe strada Bay și să nu rămân pe strada Alameda până la intersecția cu strada Seventh. Ultima era o rută mai directă spre baza noastră actuală de pe strada Jesse și spre bulevardul Santa Fe; calea cea mai rapidă ca să le dau și celorlalți detaliile, să ne facem un plan și să ne cărăm.

Dar dacă mă observa sau mă urmărea cineva, aș fi putut scăpa de el pe strada Seventh. Picioarele au preluat controlul și m-au purtat spre est, către râul Los Angeles.

Am mers ceva până să văd umbrele care se deplasau pe strada Mateo, spre Seventh. Alergarea mea în ritm ucigător a încetat brusc — mâinile mi-au zburat din încheieturi și m-am agățat de o cutie poștală înainte de a nimeri în mijlocul străzii.

Din piept mi-a țâșnit o răsuflare ascuțită. *Cât pe aci*. Asta se întâmplă când nu-mi dau timp să încetinesc un pic și să mă asigur cu adevărat că strada e liberă. Simțeam în tâmpile ecoul propriului puls înnebunitor și am început să mi le frec ușor. Ceva cald și lipicios mi se prelingea pe frunte, dar n-am fost în stare să văd ce-i cu mine.

Am înaintat aplecată, ținând capul jos, încercând să văd în ce direcție se îndreptau acum trupele. Erau deja prea aproape de baza noastră — dacă mă întorceam

acum, poate reușeam să le-o iau înainte spre depozit și să-i avertizez pe ceilalți să se salveze.

Dar ei s-au oprit... pur și simplu.

Ajunși la colțul intersecției, s-au îndreptat direct spre fațada doborâtă a ceea ce părea a fi un magazin hardware, au pășit prin ferestrele sparte și au intrat. Am auzit un râs, niște voci — și sângele mi-a înghețat în vine.

Nu erau soldați.

Am înaintat pe stradă spre magazin, întinzând mâna de-a lungul clădirii, până când am dat de-o fereastră și m-am lăsat repede pe vine.

— ...unde ai găsit astea?

— Bune rahaturile astea, frate!

Alte râsete.

— Oh, Dumnezeu, nu mă gândeam c-o să fiu așa de fericit să văd niște covrigi...

M-am uitat peste pervaz. Înăuntru, trei dintre agenții noștri — Ferguson, Gates și Sen — stăteau pe vine, cu niște mâncare împrăștiată în fața lor. Gates, fost soldat Navy Seal, a tras atât de tare de o pungă de chipsuri de cartofi, încât aproape că a rupt-o în două.

Aveau mâncare. Nu-mi reveneam. *Mâncau acolo.* Era atât de greu de crezut, încât amortisem și trebuia să procesez lucrurile pe rând.

Nu aduc mâncarea la bază, și pentru noi.

Oare asta se întâmpla de fiecare dată când ieșea câte un grup?

Agenții fuseseră atât de insistenți să meargă ei înșiși să caute hrană; presupusesem că se temeau că, dacă ar fi capturat vreunul dintre copii, acesta ar vărsa imediat locul unde era baza. Dar ăsta le era adevăratul motiv? Ca să se înfrupte primii din orice ar fi găsit?

O furie rece, de gheață, mi-a încovoiat degetele ca pe niște gheare. Unghiile rupte mi s-au înfipt în carne; ghimpele durerii s-a adăugat bolboroselii din stomac.

— Dumnezeule, ce bun e! a spus Sen.

Era o fiară de femeie — înaltă, cu pachete de mușchi jucând sub pielea întinsă, netedă. Avea mereu pe chip expresia aia de parcă... de parcă știa că toate trupurile erau îngropate pentru că le pusese chiar ea acolo. Când catadicsea să ne vorbească, nouă, copiilor, n-o făcea decât ca să mârâie la noi să ne ținem gura.

Am așteptat cât a durat toată tăcerea de după aceea, cu mânia crescându-mi cu fiecare secundă.

— Ar trebui să ne întoarcem, a spus Ferguson, dând să se ridice.

— N-au nicio treabă. Chiar dacă ne confruntă Stewart, este Reynolds acolo ca să se asigure că nu-și dă iar drumul la gură.

— Mă îngrijorează...

— Lipitoarea? a completat Gates, râzând cu poftă. O să fie ultima intrată. Asta dacă reușește să se întoarcă.

Auzindu-i, am ridicat din sprâncene. *Lipitoarea*. Adică eu. Asta era ceva nou. Fusesem numită în atâtea feluri nasoale, încât singurul lucru care m-a deranjat era că nu mă considerau în stare să ies și să mă întorc din oraș fără să fiu prinsă.

— Este de departe mult mai valoroasă decât ceilalți, a obiectat Ferguson. Este doar o chestiune de...

— Nu-i o chestiune de nimic. Nu ne ascultă, iar asta o transformă într-o constrângere.

Constrângere. Mi-am băgat pumnul în gură, ca să nu-mi vărs fierea. Știam cum gestiona Liga „constrângerile”. Mai știam și cum aș gestiona eu orice agent care ar încerca s-o facă.